

Jeppe Kofods tale for Det Udenrigspolitiske Selskab

Taler

Jeppe Kofod
Udenrigsminister

Dato

20. februar 2020

Sted

Sønder Campus, Københavns
Universitet

Omstændigheder

I samarbejde med KU og Kristeligt Dagblad inviterede Det Udenrigspolitiske Selskab Jeppe Kofod til at holde en tale om retningen for dansk udenrigspolitik.

Udenrigspolitik er i dag i særdeleshed klimapolitik – forandringens vinde blæser mere koldt end tidligere

Kære alle sammen,

Tak for, at I vil se mig her i dag. Tak for jeres store interesse for udenrigspolitik.

Vi kan jo nok godt blive enige om, at det er noget af det vigtigste, der findes.

I dag vil jeg tale om:

For det første, at udenrigspolitik ikke er, hvad det har været. Fordi forandringernes vinde blæser igen. Verdensordenen er i opbrud.

For det andet, at et strategisk fokus er helt nødvendigt. Om hvordan den daglige udenrigspolitik ofte er taktik. Men den effektive udenrigspolitik jo i virkeligheden handler om strategi.

Og for det tredje, et konkret eksempel på et strategisk fokus i min udenrigspolitik: klimadiplomati. Og hvordan klimakriser kan blive fremtidens udenrigs- og sikkerhedspolitiske kriser.

Det handler først og sidst om danskernes tryghed og sikkerhed.

Men først vil jeg tillade mig selv lidt nostalgi.

Kan nogle af jer huske nummeret Wind of Change af Scorpions?

Jeg sang meget med på det som ungt menneske, i begyndelsen af 90'erne.

Sangen handlede om, at frihedens klokker endelig ringede. Den var fuld af håb for fremtiden. Den handlede om, at mennesker på tværs af grænser endelig kunne dele deres drømme – og mødes for at realisere dem.

Jeg var 17 år dengang, da den udkom i 1991.

Muren var faldet. Verden stod åben. Alt var muligt.

I 1992 var jeg som gymnasieelev med på den første Baltic Sea Camp. Her mødtes unge fra de store øer i Østersøen - Gotland, Åland, Saaremaa, Wolin, Rügen og, ja, Bornholm. Det blev en skelsættende oplevelse for mig.

Vi lyttede meget til ”Wind of Change”. Det var forandringens vind, der blæste ind over Europa og verden i de år.

Sovjet brød sammen og Francis Fukuyama erklærede historiens afslutning. Det liberale demokrati havde vundet.

Samtidig var usikkerheden stor blandt mine nye baltiske og polske venner. Var truslen fra øst ovre? Ville friheden fra Sovjet vare ved? Risikerede de kampvogne i gaderne? Turde de virkelig tro på, at fremtiden bragte fortsat frihed, selvstændighed og demokrati?

Dét kunne ingen af os sige med nogen større sikkerhed. Vi kunne kun håbe på, at regeringerne i vores respektive lande ville gøre ligesom os unge: gå i dialog, samarbejde, knytte bånd.

Dér fødtes min interesse for politik. Især udenrigspolitik. Dér fødtes mit ønske om at arbejde for, at alle mennesker får ret til frihed, lighed og retfærdighed.

Jeg er overbevist om, at der i ethvert menneske ligger en iboende frihedstrang. Som ikke bare handler om politisk, men også økonomisk og social frihed.

Man kan sætte låg på friheden, ja. Det viser historien til overflod. Og man kan holde låget fast længe. Men ultimativt har man kun konstrueret en trykkoger. Dampen må lukkes ud, eller konstruktionen må sprænges. Enten eller.

Tænk på scenerne fra murens fald, det arabiske forår, den orange revolution.

Historien er fuld af begivenheder, som bekræfter denne antagelse på tværs af kultur, geografi og tid. Det handler om frihed. Og det handler om retfærdighed.

Forandringens vinde blæste kraftigt dengang. Nu blæser de igen. Og de blæser ikke så lunt og rart denne gang. Hvem ville have troet det?

2020 er begyndt hektisk, for at sige det mildt.

- Krise i Mellemøsten og angreb på baser i Irak med danske soldater.
- Brexit.
- Stormagtsrivaliseringen er tilbage – USA, Kina, Rusland.
- Voldsomme naturbrande i Australien.
- Coronavirus og evakuering af danskere fra Hubei-provinsen i Kina.
- Endnu en debatskabende tegning i JP.
- Tre sigtede for spionage i Danmark. Stedfortræderkonflikt mellem Saudi-Arabien og Iran, hér på dansk jord.

Udenrigspolitik er meget mere komplekst for mig nu end dengang, jeg var ung på Bornholm og kiggede over mod Østbloklandene. Verden i dag er fragmenteret på en ny og uforudsigelig måde. Vi er på vej ind i en ny epoke af verdenshistorien.

Derfor må vi gå til udenrigspolitik på nye måder.

Nuvel. Dén analyse er jeg langt fra den første, der leverer. Det indrømmer jeg blankt. Men hvad så hvis vi går skridtet videre? Hvad betyder dét situationsbillede så i praksis for dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik?

Dét vil jeg gerne dvæle lidt ved.

For det første medfører mængden, hastigheden og uforudsigeligheden af sager og kriser en konstant risiko for, at udenrigspolitik reduceres til 'dag-til-dag'-taktik.

Det må ikke ske.

Misforstå mig ikke. Håndtering af pludseligt opståede kriser er yderst vigtigt. Særligt for et lille land som Danmark.

At man holder den rette kurs, når afgørende beslutninger skal tages på kort tid og under stort pres. At man ikke lader sig overrumple af pludselige sidestød og krydsvinde. Dét kræver professionalisme og ansvarlighed.

Det kræver en sikker hånd på roret. Og det har vi. Det viser håndteringen af årets første mange sager til fulde.

Det tjener den danske udenrigstjeneste til ære.

Men hvis Danmark selv skal sætte dagsordener, så er der også brug for et strategisk fokus. Derfor skal vi have en udenrigspolitik, der også kan levere på langsigtede mål – levere mere end brandslukning fra dag til dag.

Det kræver, at vi tænker i nye veje – nye måder at lave diplomati på.

Jeg og regeringen har en grundlæggende ambition.

Udenrigspolitik handler for os, først som sidst, om at skabe tryghed og sikkerhed omkring danskerne og vores danske samfundsmodel.

Det stiller krav om – og til – en aktiv dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Jeg kommer lige fra den store sikkerhedskonference i München. Her var årets tema ”Westlessness”.

Altså vestens forfald og præcis det modsatte billede end Francis Fukuyama tegnede næsten 30 år tidligere. Grundanalysen var dystert.

Verden er nu fragmenteret. Gamle alliancer udfordres. Storbritannien har forladt EU. Udfordringerne med migration vokser. Internationale virksomheder forsøger at slippe for at betale skat. Vestlige værdier, normer og institutioner er under pres.

Konflikter, vi troede, vi havde lagt bag os, er tilbage tæt på vores grænser.

Dét mærkede jeg på egen krop, da jeg for fjorten dage siden var i Ukraine. Jeg tog ud, så langt mod øst som jeg kunne komme. For at kigge ud over det område, som russisk-støttede separatister fortsat kontrollerer.

I alt er et areal på størrelse med Danmark, ikke længere under ukrainsk kontrol.

Blot to timers flyvning fra Danmark. I hjertet af Europa. I vores nærområde, er ufred og væbnet konflikt dagligdag.

Jeg havde stået der før, for seks år siden, i maj 2014. Dengang som spidskandidat til europaparlamentsvalget. Der var jeg i Donetsk. Inde i den besatte regeringsbygning.

En ellers ganske kedelig og grå administrationsbygning. Men nu gemt inde bag et improviseret, mandshøjt fæstningsværk. Bygget op af gamle traktordæk og skraldecontainere.

Hastigt skrabet sammen for at skjule de Kalashnikov-bevæbnede militser, der havde indtaget den ukrainske guvernørs kontorer.

Det var da konflikten startede. Da Rusland ulovligt annekterede Krim og gik ind i Østukraine. Og med magt forsøgte at tegne nye streger på Europakortet.

De ville ikke give ukrainerne friheden til selv at vælge deres fremtid. Et utilgiveligt brud på den frihedsorden for Europas lande, som ellers var grundlagt med Sovjetunionens sammenbrud og den Kolde Krigs afslutning.

Siden jeg var der i 2014 er mere end 14.000 døde og over 1 mio. mennesker drevet på flugt.

Hér i Europa. 2 timers flyvning fra Danmark.

Ukraine er, bogstaveligt talt, på frontlinjen af kampen for frihed, selvbestemmelse og vestlige værdier. Ukraine må og skal være et særligt fokus for dansk udenrigspolitik. Det vil jeg sige helt klart og utvetydigt.

I dag er sikkerhed langt mere komplekst end tidligere. Det handler om Danmarks plads i både NATO, FN og EU. Det handler om grænsedragninger både ude i rummet og i det arktiske område. Det handler om cyber-kriminalitet og om fake news.

Vi skal forholde os på nye måder for at sikre det trygge og sikre samfund, vi har bygget op igennem generationer. Vi skal have skabt en mere aktiv og tydelig dansk sikkerhedsprofil.

Ukraine bør minde os danskere om, at vi aldrig må tage vores frihed for givet. Gør vi det – tager vores frihed, demokrati og sikkerhed for givet – så er vi allerede i færd med at miste alle tre.

Det er vigtigt for mig, som udenrigsminister. Og som Socialdemokratisk udenrigsminister.

For Socialdemokratisk udenrigspolitik har altid arbejdet for danskernes tryghed.

Og den har hamret de hegnspæle ned, som stadig sikrer rammerne for Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Hans Hedtoft fik Danmark ind i NATO. Det sikkerhedspolitiske fundament under 70 års frihed og velstand.

Jens Otto Krag og Anker Jørgensen fik Danmark ind i det europæiske fællesskab. Og dermed sikret det økonomiske fundament for danske arbejdspladser og det danske velfærdssamfund.

Poul Nyrup sad for bordenden, da Københavnskriterierne blev vedtaget.

Garanten for demokrati, retsstat, ytringsfrihed og mindretalsbeskyttelse i EU.

Socialdemokratisk udenrigspolitik har sat afgørende aftryk. Den nye socialdemokratiske regering vil bære den tradition videre.

Vi skal fremtidssikre Danmarks placering i et stærkt europæisk og transatlantisk sammenhold.

Og vi vil igen prioritere Danmarks engagement i at styrke de regelsæt og dialogkanaler, der kan afværge nye våbenkapløb. Som kan reducere spændinger i Østersøen og sikre Kongerigets målsætning om lavspænding i Arktis.

På den måde kan vi sikre danskernes tryghed mod de udfordringer, vi står over for: flygtningekriser og irregulær migration, massive klimaforandringer, ustabilitet og terrorisme i Europas nærområder.

Vi vil tage hånd om problemerne før de når Danmarks grænser.

Derfor vil vi løbende styrke Danmarks sikkerhedspolitiske profil og udvikle det tætte forhold til USA, som er vores vigtigste sikkerhedspolitiske allierede. Vi skal være der for hinanden, Danmark og USA. I over 70 år har amerikanerne garanteret vores sikkerhed.

Og Danmark var med helt i front, da NATO-alliancen, for første gang i historien, aktiverede artikel 5 i kølvandet på terrorangrebet 11. september 2001.

Det er den rette placering for Danmark. Både bilateralt og via et aktivt NATO-engagement. For begge er garantier for Danmarks sikkerhed – også i fremtiden.

Danmark skal yde markante bidrag til internationale operationer. Og det gør vi. Det fremmer danske interesser og danskernes tryghed og sikkerhed.

Med mindre end ét år på bagen har den nye regering truffet store beslutninger ift. sikkerhedspolitikken:

Terrorbekæmpelse og stabilisering i Sahel-regionen, med konkrete bidrag til

både Operation Barkhane og MINUSMA.

Dansk deltagelse i EMASOH – den europæisk-ledede maritime overvågningsmission i Golfen. Der skal sikre den fri sejlads i et af verdens vigtigste stræder.

Dansk lederskab af NATOs træningsmission i Irak.

Vores engagement bemærkes i den store verden, skulle jeg hilse og sige. Danmark ses som en ansvarlig og troværdig partner. Man kan regne med Danmark. Også når det er svært.

Samtidig skal de militære indsatser gå hånd-i-hånd med stærke danske diplomatiske indsatser inden for konfliktløsning, stabilisering og forebyggelse.

Derfor har vi også bedrevet maratondiplomati for at bidrage til deeskalering i Golf-regionen som helhed.

Tættere på de hjemlige kyster arbejder vi aktivt for et mere socialt retfærdigt og bæredygtigt Europa. EU skal levere konkrete løsninger til gavn for danskernes velstand, velfærd og tryghed.

Den danske velfærdsmodel skal beskyttes og ikke ofres i blind globalisme af dem, der har sit på det tørre. Det handler om den nære tryghed. Og det handler om grundlæggende retfærdighed.

Det indre marked er en vækst- og velstandsgenerator uden lige. Men hvis vi vil skabe bæredygtige samfund – og internationale samarbejder – så er det ikke nok blot at skabe værdi. Værdi skal også deles – og deles retfærdigt.

Ulighed skaber utryghed. Og uretfærdighed skaber uro. Hvis vi for alvor vil det europæiske samarbejde det godt – og det vil jeg, og det vil denne regering – så skal vi arbejde benhårdt for retfærdighed, rimelighed og tryghed.

Så skal international skatteunddragelse bekæmpes, social dumping stoppes, klimaambitionerne hæves, og der skal være rimelighed i hvad landene bidrager

med og får ud af EU-samarbejdet. Det er også mit lod som Europa- og handelsminister at sikre.

Længere hjemmefra er der i den grad brug for, at EU viser tænder. EU er vores mest effektive udenrigspolitiske redskab, til at fremme danske prioriteter, mærkesager og værdier globalt.

EU's sanktionsværktøj er et helt centralt instrument, der giver "tænder" til EU's fælles udenrigspolitik. Jeg vil derfor arbejde for at styrke EU's sanktionspolitik, så sanktionsinstrumentet bliver endnu mere effektivt.

Det handler bl.a. om bedre implementering og mere effektiv koordinering og håndhævelse. Så sanktionerne overholdes. Det fungerer langt fra godt nok i dag.

Endelig vil vi aktivt bruge det danske sæde i FN's Menneskerettighedsråd til at fremme menneskerettighederne i verden.

Regeringen har desuden gjort det til en politisk topprioritet, at flygtninge- og migrationskriser for fremtiden skal løses ved deres arnested og i nærområderne. Fordi det er sådan, vi hjælper bedst og flest. Fordi det er den retfærdige tilgang.

Regeringen vil arbejde for at sikre Europas ydre grænser, et mere retfærdigt og humant asylsystem og fremme stabilisering i og samhandel med Afrika for at modvirke årsagerne til, at folk flygter eller migrerer.

I løbet af de næste 20-30 år vil vi være i en situation, hvor hver fjerde menneske på kloden er afrikaner – 2,5 mia i 2050. Udfordringerne og mulighederne, som den realitet medfører, bør være helt i centrum for vores politik i Europa.

Det vil være et paradigmeskift på snart sagt alle parametre. Udenrigspolitisk, økonomisk, sikkerhedsmæssigt osv.

De eksakte konsekvenser vil være væsensforskellige afhængigt af, om vi i tide får skabt en positiv, attraktiv, stabil og bæredygtig udvikling og fremtid på hele det afrikanske kontinent.

Brexit er selvsagt også et presserende emne. Vi skal sørge for, at vores relationer til UK fortsat værner om Danmarks interesser. Det gælder på udenrigspolitik, sikkerhedspolitik og handelspolitik.

Vi har udvist rettidig omhu ved at etablere et nødberedskab i tilfælde af en hård Brexit. Det blev heldigvis ikke nødvendigt. I hvert fald ikke i første omgang.

Nu venter vigtige forhandlinger om vores fremtidige samarbejde med briterne. Regeringen arbejder for et så tæt, konstruktivt og fair samarbejde som muligt.

Rigsfællesskabet og Arktis er en særskilt prioritet for mig. Vores udenrigstjeneste skal ikke bare være Danmarks, men hele rigsfællesskabets udenrigstjeneste.

Min ambition er et ligeværdigt, positivt og styrket partnerskab i Rigsfællesskabet. Kongeriget Danmarks engagement i Arktis skal styrkes markant. Grønland og Færøerne skal inddrages tættere i udenrigspolitikken.

Det er min klare overbevisning, at når alle tre rigsdele står sammen i mødet med nutidens geopolitiske udfordringer står vi langt stærkere end hver for sig.

Det arbejde er allerede godt undervejs. Men der skal mere til. Og det kommer der. Også hér er der tydelig forandring ift. den tidligere regeringslinje.

Ja, der er rigeligt at tage fat på for dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Årets første halvanden måned har vist, at vi har en udenrigstjeneste og en udenrigspolitisk linje, der kan navigere Danmark og danskerne sikkert igennem selv de største storme.

Vi skal sikkert frem. Det er det vigtigste, ja. Men vi skal også sikre os, at destinationen er den rette.

Derfor vil jeg i dag særligt koncentrere mig om ét af mine fokusområder: klimadiplomati. For klimaforandringerne truer den globale sikkerhed og stabilitet.

Mine egne børn er 4 og 9 år nu. Som andre børn, ser de i dag en klimakatastrofe nærme sig fra alle sider. Det skylder vi dem at forhindre. Det handler også om tryghed og retfærdighed.

Klimaforandringerne er desværre godt i gang med at ændre den klode, vi kender. Dyrelivet er i fare. Biodiversiteten er dramatisk nedadgående. Menneskers liv, hjem og grundlæggende levevilkår er udfordrede.

Vi er stærkt udfordrede på grund af stigende temperaturer og mangel på regn nogle steder. Eller det modsatte. På grund af oversvømmelser og ekstreme storme andre steder. Klimakrisen har mange ansigter.

Fødevarer sikkerhed og alvorlige sundhedsmæssige konsekvenser er de synlige symptomer i mange regioner. Klimaforandringer forværrer eksisterende udfordringer med konflikt og migration. Det rammer altid de mest sårbare befolkninger hårdest – og først.

Der bliver ingen retfærdighed uden en global grøn omstilling. Og der bliver ingen grøn omstilling uden retfærdighed.

Men. Hør godt efter. Tallene er virkelig skræmmende.

FN anslår, at der hvert år mellem 2008 og 2018 blev 24 millioner mennesker fordrevet pga. naturkatastrofer. Tre gange så mange, som blev drevet på flugt pga. konflikt.

Global Peace Index estimerer, at 971 millioner mennesker lever i områder, der er sårbare over for klimaforandringer. Og heraf 400 millioner i såkaldt usikre lande.

Verdensbanken vurderer i sin nye strategi for skrøbelighed, konflikt og vold, at

effekter af klimaforandringerne kan betyde, at yderligere 100 millioner mennesker bliver fattige allerede om 10 år i 2030.

Verdensbanken vurderer, at uden konkrete og effektive tiltag, kan 143 millioner mennesker i 2050 blive såkaldte ”klima-migranter”. Heraf 86 millioner mennesker i Afrika syd for Sahara.

Det er voldsomme ting, vi står med lige nu.

Katastrofen vil påvirke os alle. Klimaforandringer kan destabilisere hele lande og regioner. Med alvorlige konsekvenser for vores kollektive og individuelle sikkerhed til følge.

Derfor må vi handle nu. Derfor er udenrigspolitik i dag i særdeleshed klimapolitik. Derfor skal dansk udenrigspolitik presse på for handling. Vi skal selv være et positivt vindstød i verden.

Vi vil være en af verdens mest ambitiøse klimaregeringer. Og det krævede fra start et nyt politisk perspektiv: I stedet for at spørge, hvad der er muligt, startede vi med at spørge, hvad der er nødvendigt.

Klimaneutralitet og netto-nul-emissioner inden 2050. Senest. Og en ny politisk aftale om en klimalov med et bindende mål om at reducere drivhusgasemissionerne med 70 procent, når vi når til 2030.

Det er det nødvendige ambitionsniveau. Hvis vi skal opfylde vores globale klimamål.

Men vi er også nødt til at sikre social bæredygtighed. Alle skal drage fordel af den grønne overgang. Bæredygtighed er et socialt spørgsmål. Et økonomisk spørgsmål og et demokratisk spørgsmål.

Vi er ikke kun nødt til at levere klimatiltag. Vi skal levere en klimainsats, som ikke efterlader nogen og forhindrer fremtidige konflikter på grund af mangel på naturlige ressourcer. Dette er ikke en let opgave. Men det er vores solidariske forpligtelse.

2015 i Paris var en hyldest til verdens landes evne til kollektiv handlen. Men konsekvenserne bliver enorme, hvis ikke vi leverer.

Ikke kun for klimaet. Men også for demokratiet, tilliden i samfundet og i sidste ende, vores kollektive sikkerhed.

Husk, at 2019 var året de unge gik på gaden overalt i verden, Europavalg og folketingsvalg blev klimavalg – forandringens vinde blæste. Skuffer vi, bliver Westlessness en selvopfyldende profiti.

Ja, ja. Det er meget godt, Kofod. Sidder I måske nok og tænker. Men hvad gør vi så konkret?

Jo, vi er i gang med at etablere et dansk klimadiplomati i verdensklasse. I gang med at gøre Danmark til en grøn stormagt.

Jeg har udnævnt en klimaambassadør. En dedikeret ambassadør, der som noget nyt har hjemme både på Asiatisk Plads og i Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet.

Som på tværs af traditionelle ressortskel skal deltage i forhandlinger og gøre vores grønne agenda central og tydelig i vores udenrigspolitik.

Jeg har udnævnt 15 klimafrontposter. 15 danske ambassader og repræsentationer, der nu skal gå forrest for at drive den globale omstilling.

Dansk diplomati fejrer, så at sige, for egen dør først. Men vigtigere endnu, i det helt store klimaregnskab, skal de arbejde for at fremme den grønne omstilling i de lande og organisationer, de er akkrediteret til.

De skal, simpelthen, hjælpe resten af verden med at blive lige så grønne og ambitiøse som Danmark. De første skridt i en grøn udenrigstjeneste.

Udenrigstjenesten skal være hele regeringens forlængede grønne arm i verden og

være blandt de fem mest bæredygtige udenrigstjenester i verden.

EU, der grundlagdes som en kul- og stålunion, skal blive en klimaunion. EU kan blive en megafon for danske klimaambitioner. En genvej for grønt dansk globalt lederskab. Så vi kan presse verdens største udledere til handling.

Regeringen vil bl.a. styrke klimasamarbejdet mellem EU og Afrika, der i de kommende årtier vil stå for en stadig større del af verdens CO2-udledning.

Klimadiplomatiet er allerede godt i gang. Jeg har her i januar været i Indien. For at bane vejen for et nyt grønt strategisk partnerskab med verdens måske mest folkerige nation. Det har store perspektiver.

Da jeg besøgte Ukraine i forrige uge fyldte den grønne dagsorden også dér – i Europas mindst energieffektive land – ganske meget endda.

Min ukrainske kollega havde samme ambition som jeg om at gøre vores respektive udenrigstjenester grønne. Dét vil vi samarbejde om.

Udenrigstjenestens eksportfremmeindsats skal omlægges til i langt højere grad at sætte turbo på den grønne omstilling i verden.

Derfor lancerede jeg – så sent som i tirsdags – en ny national strategi for tiltrækning af grønne investeringer til Danmark.

Vi er altså i gang med et grundlæggende grønt og bæredygtigt nybrud i dansk handelspolitik og eksport- og investeringsfremme.

Og vi vil presse på for, at EU styrker sit fokus på bæredygtighed i frihandelsaftaler for at presse verden til at levere på Paris-aftalen og tage socialt ansvar.

Mit mål er det samme som Krags og Hedtofts i sin tid. Danskernes tryghed og sikkerhed. Her og nu, men også på langt sigt. Det kræver global klimahandling.

Danskerne skal kunne have tryghed for, at vi kan håndtere både dagligdagens kriser og fastlægge en langsigtet kurs.

Jeg har talt meget om klimaet i dag. Fordi vi står over for en eksistentiel trussel, der kalder på handling. For mig og regeringen er udenrigspolitik derfor i særdeleshed klimapolitik. Vi får ikke sikkerhed og retfærdighed uden en grøn omstilling – og ingen grøn omstilling uden sikkerhed og retfærdighed.

Klimadiplomatiet er ét eksempel på de strategiske fokusområder, jeg vil videreudvikle i dansk udenrigspolitik. Af tidsmæssige hensyn har jeg i min tale kun krattet i overfladen på nogle af de andre: Rigsfællesskabet og Arktis, Europapolitikken, Migration, effektiv multilateralisme, våbenkontrol- og nedrustning osv.

Fælles for dem alle er, at vi skal koble langsigtede strategiske mål med konkrete forandringer og tiltag. Det glæder jeg mig til at udfolde i løbet af regeringsperioden. Til at fastlægge den rette kurs gennem forandringen, ikke altid, varme vinde.

Lad mig derfor, her til slut, opsummere:

Grundstenen i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik må og skal være danskernes tryghed og sikkerhed. Og det skal forstås bredt. Det handler også om retfærdighed.

Vil vi sikre den helt iboende, menneskelige frihedstrang jeg nævnte, så må vi holde fast i de hegnspæle som Hedtoft, Krag, Anker og Nyrup bankede i jorden:

Et Danmark fast forankret i et styrket NATO. Et stærkt og levende transatlantisk bånd. Et effektivt og leveringsdygtigt EU.

Et aktivt Danmark, som vores allierede og vores venner kan stole på. Et Danmark, der tager hånd om kriser og problemer, før de når vores egen grænse.

Det er mere komplekst nu, end det har været. Verden er ikke længere delt op i blokke. Der er flere bevægelige dele at tage højde for.

Det kan man udlægge som et dystert scenarie. Man kan tale om Westlessness. Det vil jeg ikke. For jeg ser muligheder for Danmark som grøn stormagt og dansk udenrigspolitik.

Jeg er optimist. Jeg tror, fuldt og fast på, at et lille land, der ikke er i tvivl om egne værdier, principper og prioriteter, kan navigere i det billede.

Derfor er vejen frem et klart, strategisk fokus på de områder, der sætter rammen for dansk sikkerhed og tryghed. Og vi starter med klimadiplomati.

Indrømmet, Scorpions' Wind of Change er noget out-dated nu. Det er stadig en god sang, men den hører sin tid til. Så vi må finde en ny sang.

En ny sang, der også er fuld af håb for fremtiden. Der også handler om, at mennesker på tværs af grænser endelig kan dele deres drømme – og mødes for at realisere dem. At mennesker kan leve i frihed og tryghed.

Jeg er ikke sikker på, at vi helt har fundet den sang for dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik endnu. Men vi er begyndt at nynne. Tak.

Kilde

www.um.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jeppe-kofods-tale-for-det-udenrigspolitiske-selskab>